

Urszula Skolimowska

Nazwiska odimienne mieszkańców Mławy w latach 1660-1744

Prace Językoznawcze 1, 89-95

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Urszula Skolimowska
Olsztyn

Nazwiska odimienne mieszkańców Mławy w latach 1660—1744

**Namen der Einwohner von Mława in den Jahren 1660—1744,
die aus Vornamen gebildet sind**

Die analysierten Namen, die aus Vornamen gebildet sind, stammen aus dem Buch: I Księga Ogólnego Sumariusza Parafii Mławskiej aus den Jahren 1660—1744. Unter den besprochenen Personennamen überwiegen die durch die suffixale Ableitung gebildeten Namen. Am häufigsten tritt das Präfix *-ski* und seine Derivative auf. Zahlreich werden auch Suffixe *-owicz*, *-ewicz*, *-ak* repräsentiert. Die Grundlage der Namen bilden Vornamen von verschiedener Herkunft. Es dominieren Namen, die aus christlichen Vornamen entstanden sind. Weniger zahlreich kommen die Namen vor, die aus den altpolnischen Namen gebildet sind.

Przyjmuje się, że nazwisko w dzisiejszym rozumieniu (dziedziczne, obejmujące całą rodzinę, językowo ustabilizowane)¹ pojawiło się u szlachty na przełomie XV i XVI w. Warstwy niższe natomiast zaczęły używać nazwiska dopiero w wieku XVIII, a nawet XIX². W okresie, z którego pochodzi analizowany materiał antroponimiczny, nie spełniało ono jeszcze wszystkich wymogów, jakie cechują współczesne nazwiska, ale z językowego punktu widzenia te formy osobowe nie różniły się od dzisiejszych nazwisk³.

Przedmiotem moich rozważań są nazwiska utworzone od imion⁴ nadane mieszkańcom Mławy w latach 1660—1744. Zebrany materiał pochodzi z I Księgi

¹ K. Rymut: *Imię, nazwisko, przezwisko*. OKO 5. Poznań 1988, s. 224.

² K. Rymut: *Nazwiska Polaków*. Wrocław 1991, s. 20.

³ J. Bubak: *Geneza nazwisk polskich równych imionom*. OKO 3. Kielce, 1983, s. 19.

⁴ Tego typu nazwy osobowe były używane już w średniowieczu. Dowodem jest występowanie tego typu nazw w *Bulli gnieźnieńskiej* (1136). Uważa się, iż na przestrzeni dziejów istniały trzy sposoby wprowadzania form odimienych na miejsce drugiego członu identyfikacyjnego: 1. tworzenie w dokumentach dwuczłonowej nazwy osobowej (imię + nazwisko) przez wpisywanie obok łacińskiej formy

Ogólnego Sumariusza Parafii Mławskiej, w której zostały spisane metryki urodzenia i chrztu. Dokument ten powstał w 1855 r. i prawdopodobnie oryginalna pisownia metryk została uwspółcześniona. Cały materiał onomastyczny Sumariusza liczy 1093 hasła. Wybrano nazwiska pochodzące od imion staropolskich i chrześcijańskich używanych obecnie oraz funkcjonujących w przeszłości. Wzięto pod uwagę takie nazwiska z przyrostkiem *-ski*, które można uznać za derywowane od imion, chociaż nie wykluczone jest ich pochodzenie od nazw miejscowych. Pominięto antroponimy utworzone od przezwisk. Ich wyodrębnienie nastęrczało trudności związane z ustaleniem, czy dana nazwa osobowa jest przezwiskiem, czy wyrazem pospolitym. W zebranych materiale wystąpiło 209 tak rozumianych nazwisk odimiennych, co stanowi 19,12% ogółu wyszczególnionych haseł. Podzielono je na nazwiska równe imionom (prymarne) — 43 i nazwiska derywowane (sekundarne) — 166.

Do prymarnych nazwisk odimiennych zaliczono nazwiska równe imionom używanym obecnie lub w przeszłości, w formie podstawowej lub hipokorystycznej. Nie zawsze można było jednoznacznie rozstrzygnąć, czy dane nazwisko odimienne jest prymarne, czy sekundarne (np. *Frącek*; *Julek*; *Jurek*; *Michatek*; *Mroczek*; *Przybytek*), ponieważ trudno jest przeprowadzić jednoznaczną granicę między derywacją imienną a nazwiskotwórczą⁵. Tego typu formy traktuje się jako prymarne, gdyż w analizowanym materiale nie występują ich prostsze odpowiedniki⁶.

Nazwiska prymarne stanowią ok. 20% wszystkich omawianych antroponimów. Są wśród nich antroponimy równe imionom pełnym⁷: *Amanda / Emenda*; *Błażej*; *Hilary*; *Marek*; *Otto*; *Proxeda*; *Rafał*; *Samson*; *Stefan*; *Urban*; *Zygmunt* oraz mające postać równą imionom skróconym i spieszczonym⁸: *Banach*; *Benik*; *Bieńk* (: *Benedykt*); *Borusz* (: *Borzysław*); *Fedor* (: *Teodor*); *Frącek* (: *Franciszek*); *Frydrych* (: *Fryderyk*); *Jendruch* (: *Andrzej*); *Julek* (: *Julian*); *Jurek* (: *Jerzy*); *Kasza* (: *Katarzyna*); *Krysiek* (: *Krzysztof*); *Lech* (: *Lestław*, *Lścimir*) *Łukasik* (: *Łukasz*); *Malek* (: *Małomir*); *Meciek*; *Meczych / Męcich* (: *Męcisław*); *Michatek*; *Mroczek*

---

imienia jego polskiej formy potocznie używanej; 2. tworzenie form patronimicznych i matronimicznych; 3. wpisywanie do aktu urodzenia dziecka nieznanymi rodziców dwu imion, przy czym drugie imię pełniło rolę nazwiska. Zob. K. Rymut: *Nazwiska...*, s. 30; J. Bubak: *Geneza...*, s. 20.

⁵ Zob. D. Kopertowska: *Problem klasyfikacji nazwisk*. OKO 3, s. 37—43; S. Rospond: *Struktura i klasyfikacja nazwiska słowiańskiego na podstawie „Słownika nazwisk śląskich”*. RKJ WTN. Wrocław 1965, s. 9—63; J. Bubak: *Nazwiska ludności dawnego starostwa nowotarskiego*. Cz. II. Wrocław 1970—1971, s. 143—173; B. Mossakowska: *Nazwiska mieszkańców komornictwa olsztyńskiego*. Gdańsk 1993, s. 122.

⁶ Por. D. Kopertowska: *Problem...*, s. 43; B. Mossakowska: *Nazwiska...*, s. 122.

⁷ Formy imion pełnych ustalano na podstawie prac: J. Bubak: *Księga naszych imion*. Wrocław 1993; M. Malec: *Imiona chrześcijańskie w średniowiecznej Polsce*. Kraków 1994.

⁸ Przy ustalaniu form skróconych i spieszczonych imion staropolskich korzystano z prac: M. Malec: *Staropolskie skrócone nazwy osobowe od imion dwuczłonowych*. Kraków 1982; też: *Budowa morfologiczna staropolskich złożonych imion osobowych*. Wrocław—Warszawa—Kraków 1971.

(: Mrocześław); *Olech* (: Aleksander); *Pawlik* (: Paweł); *Przybytek*; *Przybysz* (: Przybysław); *Sitko*; *Sciech* (: Sieciesław); *Stradzik* (: Stradosław); *Tyl / Tyll / Thyll* (: Thietilo); *Walosek* (: Walenty); *Waszk* (: Waszko < Warcisław), *Zych* (: Zygmunt); *Żeg* (: Żeligost). W grupie tej występują nazwiska równe imionom chrześcijańskim o rodowodzie⁹ łacińskim (np.: *Błazej* < łac. Blasius; *Hilary* < łac. Hilarius; *Marek* < łac. Marcus; *Lukasik* < łac. Lucas < Lucanus; *Pawlik* < łac. Paullus), greckim (np.: *Stefan* < grec. Stéphanos; *Fedor* < grec. Theódoros; *Jurek* < grec. Georgos; *Olech* < grec. Aléxandros; *Krysiek* < grec. Christophorós), germańskim (np.: *Frydrych* < stwniem Frithuric, Friderich, Frederick; *Otto* < Otto, Otton < Otmar, Otfried; *Zych*; *Zygmunt* < stwniem. Sigismund, Segemund), hebrajskim (np.: *Michatek* < hebr. ap. mī-khā'ēl; *Rafał* < hebr. Rapháel; *Samson* < hebr. Szimszón) oraz równe formom skróconym i spieszczonym imion staropolskich np.: *Borusz*; *Mroczek*; *Przybytek*; *Lech*; *Malek*. Nieliczne mają postać imion żeńskich (*Amanda / Emanda*; *Proxeda*), przeważają zaś nazwy równobrzmiące z imionami męskimi.

Większą i bardziej zróżnicowaną grupą są nazwiska sekundarne, czyli takie, które utworzono od imion w formach podstawowych lub hipokorystycznych w wyniku derywacji¹⁰. W badanym materiale występuje stosunkowo dużo tego typu nazw osobowych (ok. 80%). Rzadko spotykane są nazwiska powstałe od imion żeńskich np.: *Ankiewicz* (: Anka); *Lenkiewicz* (: Lenka); *Amandowski* (: Amanda); *Magdaleński* (: Magdalena); *Żochna* (: Zocha < Zofia). Wśród nazwisk derywowanych od imion męskich najliczniej reprezentowane są antroponimy utworzone przyrostkiem *-ski* i jego pochodnymi.

Formant *-ski*¹¹ od XII—XIII do ok. XVI w. tworzył nazwy osób od nazw miejscowych. Z czasem nazwiska zakończone na *-ski* stały się nieodłącznym atrybutem szlachectwa, a sufiks ten zaczął pełnić funkcję strukturalną. W XVI w. zaczęto go mechanicznie dołączać do innych podstaw niż nazwy miejscowe w celu podkreślenia nobliwości nazwiska. Sztucznie tworzone więc nazwiska z sufiksem *-ski* od apelatywów i imion na wzór nazwisk odmiejscowych. Zatem przyrostek ten na badanym terenie może pełnić funkcję odmiejscową i strukturalną. Z postaci nazwiska trudno ocenić, czy np. nazwisko *Janowski* powstało od n.m. *Janowo*, czy bezpośrednio od imienia *Jan*. W analizowanym zasobie antroponimicznym znajduje się stosunkowo dużo (ok. 40%) nazwisk z sufiksem *-ski*, które można interpretować dwojako — jako odmiejscowe lub odimienne, np.:

Borkowski od n.m. *Borkowo* + *ski* lub im. *Borek* (: Borzysław) + *owski*

Markowski od n.m. *Markowo* + *ski* lub im. *Marek* + *owski*

⁹ Rodowód imion chrześcijańskich ustalano na podstawie prac: J. Bubak: *Księga naszych imion...*; M. Malec: *Imiona chrześcijańskie...*

¹⁰ D. Kopertowska: *Problem...*, s. 42.

¹¹ S. Gala: *Rola antroponimicznego przyrostka -ski w kulturze nazewniczej*. RKJ ŁTN 32, 1986, s. 90; K. Rymut: *Nazwiska...*, s. 52; Z. Kowalik-Kaletka: *Staropolskie nazwy osobowe motywowane przez nazwy miejscowe*. Wrocław 1981.

<i>Piotrowski</i>	od n.m. <i>Piotrowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Piotr</i> + <i>owski</i>
<i>Wojciechowski</i>	od n.m. <i>Wojciechowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Wojciech</i> + <i>owski</i>
<i>Jakubowski</i>	od n.m. <i>Jakubowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Jakub</i> + <i>owski</i>
<i>Jankowski</i>	od n.m. <i>Jankowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Janek</i> + <i>owski</i>
<i>Janowski</i>	od n.m. <i>Janowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Jan</i> + <i>owski</i>
<i>Pawłowski</i>	od n.m. <i>Pawłowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Paweł</i> + <i>owski</i>
<i>Piotrkowski</i>	od n.m. <i>Piotrków</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Piotrek</i> + <i>owski</i>
<i>Siemianowski</i>	od n.m. <i>Siemianowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Siemion</i> (: Siemowit) + <i>owski</i>
<i>Witkowski</i>	od n.m. <i>Witkowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Witek</i> (: Witosław) + <i>owski</i>
<i>Marcinowski</i>	od n.m. <i>Marcinowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Marcin</i> + <i>owski</i>
<i>Michałowski</i>	od n.m. <i>Michałowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Michał</i> + <i>owski</i>
<i>Trojanowski</i>	od n.m. <i>Trojanowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Trojan</i> + <i>owski</i>
<i>Krzywkowski</i>	od n.m. <i>Krzywkowo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Krzywek</i> (: Krzywosąd) + <i>owski</i>
<i>Tomaszewski</i>	od n.m. <i>Tomaszewo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Tomasz</i> + <i>ewski</i>
<i>Januszewski</i>	od n.m. <i>Januszewo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Janusz</i> + <i>ewski</i>
<i>Wasilewski</i>	od n.m. <i>Wasilewo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Wasił</i> + <i>ewski</i>
<i>Maszewski</i>	od n.m. <i>Maszewo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Masza</i> (: Małomir) + <i>ewski</i>
<i>Jarczewski</i>	od n.m. <i>Jarczewo</i> + <i>ski</i> lub im. <i>Jarek</i> + <i>ewski</i>

W zaledwie kilku antroponimach przyrostek *-ski* i pochodne od niego sufiksy złożone pełnią funkcję strukturalną np.: *Alc-iński* / *Alcz-yński* (: Alek < Aleksy); *Albert-iski* (: Albert); *Bąż-eński* (: Bąsz < Będzistał); *Cik-owski* (: Cik < Czcibor); *Jantk-owski* (: Jantek < Antoni); *Monistał-ski* (: Monistał); *Nacik-owski* (: Naczyk < Nacześtał); *Nikl-eński* (: Niklas < Mikołaj); *Stach-erski* (: Stach < Stanisłał); *Waszel-ewski* (: Waszel < Warcistał); *Tybur-ski* (: Tybur).

Drugą pod względem liczebności grupą nazwisk derywowanych (ok. 30%) są nazwy osobowe utworzone przyrostkami *-owicz*, *-ewicz* (<**-ovitjo*). Pełniły one funkcję patronimiczną i były niezwykle popularne w północnej Polsce¹². Sufiks *-owicz* występuje m.in. w antroponimach: *Aleksandrowicz* (: Aleksander); *Andruchowicz*, *Andrychowicz* (: Andruch / Andrusz < Andrzej); *Antonowicz* (: Antoni); *Augustowicz* (: August); *Bartkowicz* (: Bartek < Bartłomiej); *Cikowicz* (: Cik < Czcibor); *Czechowicz* (: Czech < Czesłał); *Dymitrowicz* (: Dymitr < Demetriusz); *Frąckowicz* (: Frącek < Franciszek); *Grzegorzowicz* (: Grzegorz); *Idzkowicz* (: Idzik < Idzi); *Jankowicz* (: Janek < Jan); *Jezdowicz* (: Jezdek < Jezdimir); *Maćkowicz* (: Maciek < Maciej); *Mankowicz* (: Maniek < Marian); *Marcinkowicz* (: Marcinek < Marcin); *Marcinowicz* (: Marcin); *Markowicz* (: Marek); *Matuszkowicz* (: Matuszek < Matyjasz < Maciej); *Michałowicz* (: Michał); *Naczykowicz* / *Nacikowicz* (: Naczyk < Nacześtał); *Olechowicz* (: Olech < Oleksy); *Pawelkowicz* (: Pawełek < Paweł); *Stankowicz* (: Stanek < Stanisłał);

¹² S. Rospond: *Struktura i klasyfikacja słowiańskich antroponimów*. „Biuletyn PTJ” 24, s. 224.

Stefanowicz (: Stefan); *Szymankowicz* (: Szymonek < Szymon); *Tyłowicz* (: Tyl < Thietilo); *Urbanowicz* (: Urban); *Wachowicz* (: Wach < Wawrzyniec); *Waleskowicz* (: Walesek < Walery); *Walochowicz* (: Waloch < Walenty). W kilku nazwiskach spotykamy starszą postać sufiksu *-owicz*, czyli *-owic* np.: *Jaskowicz* (: Jasiek < Jan); *Miechowicz* (: Miech < Miecisław); *Władystawowicz* (: Władystaw). Formant *-owicz* utworzył nazwy: *Antkiewicz* (: Antek < Antoni); *Bartkiewicz*; *Frąckiewicz*; *Jankiewicz*; *Jurkiewicz* (: Jurek < Jerzy); *Markiewicz*; *Matuszkiewicz*; *Stankiewicz*; *Stępkiewicz* (: Stępek < Nieustęp); *Wasielewicz*.

Nazwiska odimienne utworzone innymi sufiksami patronimicznymi stanowią ok. 15% zasobu nazwisk sekundarnych. Najliczniej reprezentowany jest przyrostek *-ak*¹³. Spotykamy go w antroponimach: *Augustyniak* (: Augustyn); *Błażej* (: Błażej); *Dobrzyniak* (: Dobrzyn < Dobrosław); *Kasprzak* (: Kasper); *Kubyyiak* (: Kuba < Jakub); *Małysiak* (: Małysz < Małostryj); *Marciniak*; *Matusiak*; *Olexiak*; *Pawlak*; *Połciak* (: Połko < Świętopełk); *Stradziak* (: Stradz < Stradosław); *Urbaniak* (: Urban); *Waleziak* (: Walezy < Walenty). Nieliczne nazwiska powstały poprzez dodanie patronimicznego przyrostka *-czyk*¹⁴: *Rafałczyk*; *Stańczyk* (: Stan < Stanisław); *Szymańczyk* (: Szymon); *Trojańczyk* (: Trojan). Typowy dla patronimików ukraińskich formant *-uk*¹⁵ tworzy nazwisko *Menczuk* (: Męc, Męcek < Męcisław, Męcimir).

Sufiksy z podstawowym *-n-* są rzadko spotykane wśród odimiennych nazwisk mieszkańców Mławy. Odnalesiono antroponimy utworzone przyrostkami: *-ina* (*Stacina* : Stacz < Stanisław); *-eń* (*Stapień* : Stąp < Nieustęp).

Grupę przyrostków z podstawowym *-l-* reprezentuje tylko sufiks *-el / -eł*¹⁶, występujący w nazwach osobowych *Tomkel / Tomkiel / Tomkiel* (: Tomek < Tomasz).

Tworzący nazwy osobowe nacechowane ekspresywnie sufiks *-ec* występuje w nazwisku *Jasiec* (: Jaś < Jan).

Niewielką część zasobu omawianych nazw osobowych stanowią nazwiska typu dopełniaczowego¹⁷ np.:

¹³ Zob. H. Borek, U. Szumska: *Nazwiska mieszkańców Bytomia od końca XVI wieku do roku 1740. Studium nazewnicze i społeczno-narodowościowe*. Warszawa 1976, s. 61; B. Sicińska: *Nazwiska z elementem -k- w księdze chrztów z Łącznika 1684—1715*. RKJ WTN 2, s. 65—88; E. Markowska: *O odimiennych nazwiskach mieszkańców Szczecina*. „Prace Filologiczne”, 33, 1986, s. 460.

¹⁴ Są trudności w rozstrzygnięciu, czy w danym nazwisku występuje przyrostek prosty *-yk*, czy złożony *-czyk*, np.: czy nazwisko *Rafałczyk* powstało od im. *Rafał* + *czyk*, czy od hipoc. *Rafał* + *yk*, zob. K. Rymut: *Nazwiska...*, s. 39.

¹⁵ Na obszarze Polski nazwy osobowe z tym sufiksem notowane były już w XV w. Występowały z racji bliźszego sąsiedztwa przede wszystkim na Podlasiu i Rusi Czerwonej. Na skutek ruchów migracyjnych ludności szybko rozprzestrzeniły się, por. K. Rymut: *Nazwiska...*, s. 44.

¹⁶ S. Gala: *Polskie nazwy osobowe z podstawowym -l- / -ł- w części sufiksowej*. Łódź 1985, s. 334.

¹⁷ Nazwiska typu dopełniaczowego powstały na drodze konwersji, poprzez zakrzepnięcie w formie dopełniacza wcześniej używanej nazwy osobowej, zob. A. Cieślíkowa: *Problem derywacji paradygmatycznej w antroponii*. „Onomastica” 25, 1990, s. 17; P. Smoczyński: *O derywacji fleksyjnej w słowiańskiej onomastyce*. [W:] *I Międzynarodowa Słowistyczna Konferencja Onomastyczna*. Wrocław 1961, s. 147—160; B. Żabska: *Nazwiska polskie typu dopełniaczowego*. Wrocław 1977, s. 28, 61—67.

Budka (: Budek < Budziszław);
Bala (: Bał < Baltazar);
Bernasiów (: Bernasie < Bernaś < Bernard);
Mańka (: Maniek < Marian);
Szymonów (: Szymony < Szymon);
Tybura (: Tybur < Tyburcy);
Wieloszka (: Wieloszek < Wielisław).

Podstawę omawianych nazwisk sekundarnych stanowią imiona o różnym rodowodzie. Dominują nazwiska powstałe od imion chrześcijańskich, wywodzących się z języka łacińskiego (np.: *Augustowicz* : łac. Augustus; *Błazejczak* < łac. Blasius; *Marcinowicz* : łac. Martinus; *Paszkowski* : łac. Paullus; *Romanowicz* : łac. Romanus), hebrajskiego (np.: *Jordański* : hebr. ap. yarad; *Jakubowski*; *Kubiak* : hebr. Ja'āqōb; *Michałowski*: hebr. ap. mī-khā'ēl; *Szymańczyk* : hebr. shime'ōn, shim'ōn), greckiego (np.: *Aleksandrowicz*; *Olexiak* : grec. Aléxandros; *Jurkiewicz* : grec. Georgos; *Nikleński* : grec. Nikólaos; *Piotrowski* : grec. Pétros), germańskiego (np.: *Alberliski* : stwniem. Athalbraht; *Bernasiów*; *Bernacki* : stwniem. Berinhard, Bernart; *Frackiewicz* : germ. ap. frank). Mniej licznie występują nazwiska utworzone od imion staropolskich (np.: *Budka*; *Czechowski*; *Stanisławski*; *Sułkowski*; *Władystawowicz*; *Przybytkowicz*). Większość analizowanych antropimów powstała od imion skróconych i spieszonych (np.: *Bartkiewicz* : Bartek < Bartłomiej; *Czechowicz* : Czech < Czesław; *Dzierżanowski* : Dzierżan < Dzierżysław; *Lutecki* : Lutek < Lutogniew, Lutomir; *Nikleński* : Niklas < Mikołaj).

Imiona utrwalone w nazwiskach mieszkańców Mławy ochrzczonych w latach 1660—1744 wykazują zróżnicowaną produktywność. Niektóre często stanowiły podstawę do tworzenia nazwisk, inne występują w tej funkcji sporadycznie. Uwarunkowane to było przede wszystkim popularnością danego imienia. W badanym materiale podstawę do tworzenia nazwisk stanowi 105 imion, w tym 45 staropolskich i 60 chrześcijańskich. Największą popularność wykazują imiona reprezentatywne dla polskiej tradycji nazewniczej np.: *Jan*, *Stanisław*, *Marek*, *Maciej*, *Paweł*, *Szymon*. Często jednak za podstawę słowotwórczą nazwisk posłużyły imiona, które można uznać za wyszukane i mało popularne (np.: *Idzi*, *Amanda*, *Jordan*, *Proxeda*, *Tyburcy*). Na uwagę zasługuje fakt, iż w nazwiskach utrwalona została bardzo duża liczba form spieszonych i skróconych, powstałych od staropolskich imion dwuczłonowych (np.: *Borko* < *Borzysław*; *Gostek* < *Gościmir*; *Jezdek* < **Jezdimir*; *Sędko* < *Sędzimir*; *Trzebień* < *Trzebiemysł*).

Wśród omawianych odimiennych nazwisk mławian przeważają nazwiska sekundarne, powstałe w wyniku derywacji sufiksальной. Daje się zauważyć nierównomierną produktywność formantów. Najczęściej występuje przyrostek *-ski* i jego

poходne, licznie reprezentowane są również sufiksy *-owicz*, *-ewicz*, *-ak*. Pozostałe formanty tworzą zaledwie po kilka derywatów. Trudno jest jednoznacznie określić funkcję poszczególnych przyrostków, dotyczy to zwłaszcza tych, które określa się jako deminiutywne i patronimiczne oraz sufiksu *-ski* i jego wariantów złożonych. Przedstawione omówienie odimiennych nazwisk mławian nie wyczerpuje zagadnienia. Zwróciłam bowiem uwagę jedynie na podstawy słowotwórcze analizowanych antroponimów oraz na wykładniki formalne biorące udział w procesie nazwiskotwórczym.